

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: **O.**, nar. X., bytom K., zast.: *JUDr. A.*, advokátom so sídlom U., proti žalovanej: **Sociálna poisťovňa – ústredie**, so sídlom Ulica 29. augusta č. 8 - 10, 813 63 Bratislava, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v dávkovom konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 23. februára 2010 č. k. 1S 60/2009-35, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 23. februára 2010 č. k. 1 S 60/2009-35 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovanej č. 223-4277/2009 z 11. septembra 2009 a rozhodnutie č. 224-4276/2009 zo dňa 02. októbra 2009 **z r u š u j e** a veci jej **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Žalovaná je povinná do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobkyni (na účet jeho právneho zástupcu) náhradu trov konania, ktorú tento v lehote 3 dní súdu písomne vyčíslil pod sankciou odňatia tohto práva.

O d ô v o d n e n i e :**I.****Konanie na správnom orgáne****Rozhodnutie č. 1:**

V poradí prvým rozhodnutím č.: 223-4277/2009 zo dňa 11. septembra 2009 žalovaná podľa § 179 ods. 1 písm. b) a § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (v texte rozsudku ďalej len „zák. č. 461/2003 Z.z.“) potvrdila odvolaním napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Svidník, č. 300-282/2009, číslo ISUP: 1109023351, zo dňa 25. júna 2009, vo veci nepriznania nároku na náhradu za bolesť v dôsledku pracovného úrazu, ktorý utrpel dňa 4. októbra 2003, v sume 53.475,40 €.

Pri svojom zamietavom rozhodnutí žalovaná vychádzala zo skutkového stavu, že žalobca dňa 4. októbra 2003 utrpel pracovný úraz. Praktický lekár pre dospelých vydal dňa 10. augusta 2004 lekársky posudok, v ktorom ohodnotil bolesť žalobcu na 1742,5 bodov (potvrdené inými lekármi dňa 14. októbra 2004).

Následne Sociálna poisťovňa, pobočka Svidník, právoplatným rozhodnutím zo dňa 11. novembra 2004, č. 300-276/2004 priznala s prihliadnutím na ustanovenie § 99 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. v spojení s § 7 ods. 2 vyhlášky ministerstiev zdravotníctva a spravodlivosti, Štátneho úradu sociálneho zabezpečenia a Ústrednej rady odborov č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia (ďalej na účely toho rozsudku len „vyhl. č. 32/1965 Zb.“) žalobcovi nárok na náhradu za bolesť v sume 2.389,96 €, nakoľko pôvodne vyčíslený nárok (1742,5 bodov x 60,- Sk= 104.550 Sk) prekročil právnymi predpismi určenú maximálnu sumu.

Podľa § 99 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. v znení účinnom do 31. júla 2004 suma náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia nemôže v úhrne byť vyššia ako suma podľa osobitného predpisu (odkaz na poznámku pod čiarou smeroval k vyhl. č. 32/1965 Zb.).

Podľa § 7 ods. 2 vyhl. č. 32/1965 Zb. celková výška odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia z jedného poškodenia na zdraví nesmie presiahnuť sumu 240 000 Sk; z toho odškodnenie za bolesť nesmie presiahnuť sumu 72 000 Sk.

Podľa § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. v prípadoch hodných osobitného zreteľa môže súd odškodnenie za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia primerane zvýšiť, a to i nad sumu ustanovenú v odsekoch 1 a 2.

Podľa § 13 ods. 3 písm. h) zák. č. 461/2003 Z.z. v hore uvedenom znení sa z úrazového poistenia za podmienok ustanovených týmto zákonom poskytujú úrazové dávky, a to náhrada za bolesť a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia.

Rozsudkom okresného súdu zo dňa 21. apríla 2006 vo veci toho istého pracovného úrazu žalobcu bolo rozhodnuté o mimoriadnom zvýšení náhrady za bolesť na sumu 53.475,40 € podľa § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb., a ktorým bol zaviazaný zamestnávateľ žalovaného S., s. r. o. C.

Na základe uvedeného rozsudku podal žalobca dňa 04. augusta 2006 na Sociálnu poisťovňu, pobočka Svidník žiadosť o priznanie úrazových dávok. Nakoľko uvedená pobočka listom odmietla túto žiadosť, po konaní na Krajskom súde v Prešove bola pobočka zaviazaná povinnosťou o žiadosti žalobcu konať a rozhodnúť.

Po podaní žaloby na Krajský súd v Prešove proti rozhodnutiu žalovanej zo 6. februára 2008, ktorým potvrdila prvostupňové rozhodnutie o nepriznaní žalobcovi nároku na výplatu náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, krajský súd rozsudkom zo dňa 25. novembra 2008 zrušil uvedené rozhodnutie žalovanej zo 06. februára 2008 a vec vrátil odporkyni na ďalšie konanie.

V tomto konaní prvostupňový orgán ako aj samotná žalovaná vychádzala z právneho stavu k 01. augustu 2004, kedy ustanovenie odseku 2 obsiahnuté v § 99 zák. č. 461/2003 Z.z. bol zrušený zákonom č. 439/2004 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Na základe citácie Osobitnej časti dôvodovej správy k navrhovanej zmene v § 99 žalovaná dospela k záveru o sledovanom úmysle zamedzenia poskytovania neprimerane vysokých súm náhrad za bolesť a náhrad za sťaženie spoločenského uplatnenia. Táto limitácia má podľa žalovanej (citované doslovne zo str. 5 odôvodnenia) „zamedziť možnosti finančného deficitu v základnom fonde úrazového poistenia, nakoľko poistné na tento druh poistenia nebolo nastavené na úrazové dávky, ktoré by pre poškodeného z jednej poistnej udalosti mohli činiť v komplexe s ďalšími druhmi úrazových dávok poskytovaných poškodenému zamestnávateľom následkom pracovného úrazu alebo choroby z povolania podľa zákona mnohomiliónové sumy (k 1. septembru roku 2005 boli v prebiehajúcich súdnych konaniach uplatňované podľa § 7 ods. 3 vyhlášky náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v celkovej sume prevyšujúcej jednu miliardu Sk).“

Ďalej žalovaná uviedla, že neposkytuje náhradu škody tak, ako to poskytoval vo svojich Zákonník práce, ale poskytuje úrazové dávky za podmienok ustanovených v Štvrtej hlave zák. č. 461/2003 Z.z. (konkrétne v § 110 a 111). Na vyplatenie uvedenej škody bol vecne legitimovaný zamestnávateľ.

Záverom žalovaná uviedla, že nespochybňuje rozsudok okresného súdu zo dňa 21. apríla 2006 a ani nespochybňuje výšku sumy, ktorú tento súd priznal žalobcovi ako mimoriadne zvýšenie za bolesť. Avšak žalovaná tvrdí, že rozsudkom okresného súdu nebola zaviazaná ako vedľajší účastník konania ale zamestnávateľ žalobcu. Navyše v čase vzniku pracovného úrazu dňa 4. októbra 2003 ešte na majetok jeho zamestnávateľa nebol vyhlásený konkurz. Ten bol vyhlásený až 26. júla 2007.

Tiež žalovaná vyhlásila, že nemá vedomosť o existencii právnej normy v platnom právnom poriadku, na základe ktorej by Sociálna poisťovňa mala vyplatiť úrazovú dávku poškodenému v sume určenej podľa § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb.

Rozhodnutie č. 2:

V poradí druhým rozhodnutím č.: 224-4276/2009 zo dňa 02. októbra 2009 žalovaná podľa § 179 ods. 1 písm. b) a § 218 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. potvrdila odvolaním napadnuté rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Svidník, č. 300-283/2009, číslo ISUP: 1109023352, zo dňa 25. júna 2009, vo veci nepriznania nároku na náhradu za sťaženie

spoločenského uplatnenia v dôsledku pracovného úrazu, ktorý žalobca utrpel dňa 04. októbra 2003, v sume 115.714,- €.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

Proti hore citovaným rozhodnutiam 1 a 2 žalovanej podal žalobca žaloby zo 07. októbra 2009 na Krajský súd v Prešove.

Krajský súd v Prešove ako súd prvého stupňa na pojednávaní dňa 23. februára 2010 spojil uznesením veci u neho vedené pod sp. zn. 1S 60/2009 a 1S 62/2009 na spoločné konanie s tým, že konanie bude ďalej vedené pod sp. zn. 1S 60/2009, nakoľko v uvedených veciach ide o tých istých účastníkov konania a tieto veci spolu skutkovo súvisia.

Následne krajský súd preskúmal rozhodnutia a postup správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobách dospel k záveru, že rozhodnutia a postup správneho orgánu v medziach žalôb sú v súlade so zákonom, a preto žaloby zamietol.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že pobočka sociálnej poisťovne postupovala v súlade so zák. č. 461/2003 Z.z. a vyhl. č. 32/1965 Zb., ak prvostupňovými rozhodnutiami rozhodla tak, že žalobca nemá nárok na náhradu za bolesť v sume 53.475,40 € a nemá nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 115.714,- € (krajský súd tu asi omylom uviedol menu Sk) podľa § 99 zák. č. 461/2003 Z.z. v spojení s ustanovením § 7 ods. 2 vyhl. č. 32/1965 Zb.

Krajský súd predovšetkým vychádzal z tej skutočnosti, že osobitným predpisom uvedeným v § 99 zák. č. 461/2003 Z.z. v znení účinnom do 31. júla 2004 je vyhl. č. 32/1965 Zb., ktorá v svojom ustanovení § 7 ods. 2 ustanovuje výšku odškodnenie za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia z jedného poškodenia, a to limitným spôsobom. Ďalej krajský súd uviedol, že aplikácia § 7 ods. 3 cit. vyhl. č. 32/1965 Zb. vzhľadom na citované ustanovenie § 99 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. v znení účinnom do 31. júla 2004 neprichádza do úvahy v dávkovom konaní.

Následne sa krajský súd stotožnil s názorom prvostupňového správneho orgánu a žalovanej, že úrazové dávky, medzi ktoré patrí aj náhrada za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia, sú poskytované za podmienok upravených zákonom a že úrazová dávka nie je náhradou škody na zdraví žalobcu. Obdobne ako pobočka žalovanej a samotná žalovaná je krajský súd toho názoru, že aplikácia § 112 ods. 1 písm. a) zák. č. 461/2003 Z.z. v predmetnej veci neprichádza do úvahy.

Podľa § 112 ods. 1 písm. a) zák. č. 461/2003 Z.z. sa dávka prizná alebo sa zvýši odo dňa, od ktorého dávka alebo jej zvýšenie patrí, najviac tri roky spätne odo dňa zistenia, že sa dávka priznala alebo sa vyplácala v nižšej sume, ako patrí, alebo najviac tri roky spätne od uplatnenia nároku na dávku alebo nároku na jej zvýšenie, ak sa dodatočne zistí, že sa dávka priznala v nižšej sume, ako patrí.

III.

Odvolanie žalobcu/stanoviská

Vo včas podanom odvolaní z 12.04.2010 (č. 1. 44) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca poukázal na nesprávnosť právneho názoru pobočky žalovanej vo Svidníku. Predovšetkým zdôraznil, že v súvislosti s utrpeným pracovným úrazom mu pobočka Svidník svojím rozhodnutím zo dňa 29. 12. 2004 priznala nárok na náhradu v sume 168.000,-Sk, ktorý bol následne vyplatený.

Ďalej Okresný súd vo Svidníku rozsudkom zo dňa 21.04.2006 č. k. 2C 20/2005-115, ktorý nadobudol právoplatnosť 31.05.2006, rozhodol podľa § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia vo veci toho istého pracovného úrazu o mimoriadnom zvýšení náhrady za bolesť na sumu 1.611.000,- Sk a o mimoriadnom zvýšení náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na sumu 3.486.000,- Sk. Žalobca v súvislosti s týmto rozsudkom síce uznal, že tieto náhrady mu mal zaplatiť zamestnávateľ. Na druhej strane však poukázal na ustanovenie § 17 zák. č. 461/2003 Z.z., kde nárok na úrazové dávky z úrazového poistenia zamestnávateľa má jeho zamestnanec.

Žalobca si náhradu za bolesť a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia uplatnil aj od zamestnávateľa, na ktorého majetok po začatí exekučného konania bol vyhlásený uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 26.07.2007 konkurz.

Tiež žalobca zdôraznil, že „je zrejme nezmyslom“ žiadať o výkon rozhodnutia rozsudku okresného súdu smerom k vedľajšiemu účastníkovi, lebo si je vedomý právnej neprípustnosti takejto exekúcie. Naopak, týmto rozsudkom je žalovaná viazaná nie ako vedľajší účastník konania, ale ako verejnoprávna inštitúcia vykonávajúca sociálne a teda aj úrazové poistenie zamestnancov.

Preto žalobca za tejto situácie načrtol, že základným právnym problémom, ktorý je potrebné v tejto veci riešiť, je, či limit pre vyplatenie náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia stanovený v § 99 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. účinného do 31.07.2004 bol definovaný nielen ustanovením § 7 ods. 2 vyhl. č. 32/1965 Zb. ako osobitného predpisu, na ktorý zákon odkazuje, ale aj ďalším ustanovením tejto vyhlášky, tzn. jej odsekom 3. Pritom poukázal na obdobné civilné súdne konanie, ktoré teraz prebieha v dovolacom konaní na Najvyššom súde.

Záverom navrhol, aby zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že zruší obidve rozhodnutia žalovanej a veci jej vráti na ďalšie konanie spolu s priznaním vyčíslených trov konania (č. l. 48).

Z vyjadrenie žalovanej zo dňa 03. mája 2010 (č. l. 52) vyplýva, že naďalej trvá na svojich písomných vyjadreniach zo dňa 14. decembra 2009, ktoré boli zaslané na krajský súd k obidvom žalobám.

K predmetnému rozsudku okresného súdu žalovaná uviedla, že súd zaviazal iba zamestnávateľa žalovaného, nie žalovanú.

Opätovne poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžso 56/2008 zo dňa 19. novembra 2008 týkajúci sa obdobného prípadu, v ktorom je vyslovený nasledovný právny názor: „Žalovaná (Sociálna poisťovňa) je povinná sledovať stanovenú hornú hranicu výšky náhrady do sumy 240.000,- Sk. Nemôže pri rozhodovaní

podľa § 7 ods. 2 vyhlášky znižovať základné odškodnenie o výšku jeho mimoriadneho zvýšenia, o ktorom už rozhodol súd. Mimoriadne zvýšenie odškodnenia, vyplatené na základe rozhodnutí súdov je iným nárokom, ktorý so základným nárokom na odškodnenie nemožno zamieňať, pretože rozhodovanie súdu na základe § 7 ods. 3 vyhlášky je rozhodovaním súdu o inom nároku vyplývajúcom z choroby z povolania. Mimoriadne zvýšenie odškodnenia priznávajú súdy v občianskoprávnom konaní, pokiaľ na základe vykonaného dokazovania zistia, že v konkrétnom prípade ide o prípad hodný osobitného zreteľa.“

Taktiež prostredníctvom rozsudku NS SR sp. zn. 4So 195/2008 zo dňa 07. decembra 2009 poukázala žalovaná na zasadnutie Správneho kolégia NS SR, ktorá dňa 13. novembra 2009 prijalo uznesenie o publikovaní rozhodnutia č. 4Sžso 23/2009 zo dňa 28. apríla 2009 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Žalovaná tiež zdôraznila, že ustanovenie § 99 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. je kogentným ustanovením a sleduje obmedzenie sumy náhrady vyplatenej ako úrazová dávka podľa zákona, a to uplatnením limitu tak, ako je vyššie uvedené.

Ďalej žalovaná poukázala na dôvodovú správu, kde pod písmenom B. Osobitná časť, je k § 99 uvedené: „Pri poskytovaní náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sa navrhuje postupovať podľa osobitného predpisu. Súčasne sa navrhuje obmedzenie poskytnutia týchto náhrad maximálnou sumou, ktorej výška bude ustanovená osobitným predpisom, ktorá sa bude valorizovať k 1. júlu každého kalendárneho roka o percento zvyšovania dôchodkových dávok.“

V rámci odvolacieho konania právny zástupca žalobcu predložil odvolaciemu súdu rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28.09.2010 sp. zn. 4Cdo 124/2009

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej

v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože napadnuté rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p.), preto postupom podľa § 220 ods. 1 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok zmenil tak, že podľa § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. obidve napadnuté rozhodnutia žalovanej (krajský súd ich spojil na spoločné konanie) podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zrušil a vrátil jej späť na ďalšie konanie v zmysle nasledujúcich záverov.

Najvyšší súd poukazuje na to, že podstatou odvolania ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či aplikácia § 7 ods. 3 cit. vyhl. č. 32/1965 Zb. vzhľadom na citované ustanovenie § 99 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. v znení účinnom do 31. júla 2004 je vylúčená v dávkovom konaní. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia a v tomto rámci krajský súd adresoval žalovanej smernicu, ako pokračovať v konaní po vydaní zrušujúceho rozsudku z 25.11.2008.

Predovšetkým Najvyšší súd neakceptuje tzv. výberový prístup tak žalovanej ako aj krajského súdu k aplikácii § 7 vyhl. č. 32/1965 Zb., ktorá v zmysle poznámky pod čiarou bola pôvodne určená za osobitný vykonávací predpis k aplikácii ustanovenia § 99 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z., a u ktorej bolo pre žalovanú prípustné iba ustanovenia odsekov 1 a 2 pre konanie o úrazovej dávke, avšak odsek 3 už nie. Práve z tohto dôvodu žalovaná vyslovila pre Najvyšší súd nekonzistentný záver, že ustanovenie § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. nie je možné v prejednávanej veci aplikovať.

Medzi účastníkmi nie je sporné, že v zmysle § 13 ods. 3 písm. h) zák. č. 461/2003 Z.z. sa z úrazového poistenia za podmienok ustanovených týmto zákonom poskytujú úrazové dávky, a to náhrada za bolesť a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia. Ďalej je celkom nepochybné, že právomoc rozhodovať o tejto úrazovej dávke je v zmysle ustanovenia § 178 ods. 1 písm. a) bod 3 zák. č. 461/2003 Z.z. zverená žalovanej a nie všeobecnému súdu, a takýto prístup je v súlade so zásadou trojdelenia štátnej moci a princípom „*secundum et intra legem*“ zakotveným v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Avšak jednou z podmienok ustanovenej týmto zákonom, na základe ktorej sa rozhoduje o úrazovej dávke, je podmienka ustanovená v § 99 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z., kde podľa znenia účinného do 31. júla 2004 suma náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia nemôže v úhrne byť vyššia ako suma ustanovená podľa vyhl. č. 32/1965 Zb. ako osobitného právneho predpisu.

Je síce pravdou, že právny poriadok prostredníctvom § 7 ods. 2 vyhl. č. 32/1965 Zb. všeobecne limituje celkovú výšku odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia z jedného poškodenia na zdraví sumou 240.000,- Sk (štrukturálne odškodnenie za bolesť nesmie presiahnuť sumu 72 000 Sk), avšak právny poriadok súčasne pre náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia utrpeného do 30. júla 2004 stanovil v ustanovení nasledujúceho odseku 3 „ad hoc“ výšku odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia, a to pri výskyte „*prípadov hodných osobitného zreteľa*“, kde zvyšovaciu právomoc zveruje súdu. Že obdobnú prax zákonodarca aj naďalej akceptuje, to osvedčuje aj súčasné znenie § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov.

Tak sa aj v prejednávanej veci stalo, tzn. Okresný súd Svidník pri aplikácii § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. s prihliadnutím vyhodnotil pracovný úraz žalobcu za prípad hodný osobitného zreteľa a rozsudkom zvýšil bolestné o 20 násobok základného bodového hodnotenia. Tohto súdneho konania sa v pozícii vedľajšieho účastníka zúčastnila pobočka žalovanej vo Svidníku, pričom v rámci svojich procesných oprávnení mohla aktívne zasahovať do vymedzenia prípadov hodných osobných zreteľa vo vzťahu k prebiehajúcemu súdnemu konaniu o náhrade škode na zdraví.

Za tejto situácie sa Najvyšší súd nemôže stotožniť s argumentáciou žalovanej, že na danú vec rozsudok Okresného súdu Svidník sa nevzťahuje a ani nie je relevantný. Naopak, v prejednávanej veci okresný súd právoplatne rozhodol aj o otázke, ktorá je pre konanie vo veciach sociálneho zabezpečenia vo veci určenia výšky úrazovej dávky

podstatná (Najvyšší súd tu zdôrazňuje vplyv súdneho rozhodnutia na úrazové dávky a nie na náhradu škody), a žalovaná je takýmto súdnym rozhodnutím v zmysle § 198 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. viazaná. Žalovaná sa však, napriek hore uvedeným skutočnostiam, odmietla s touto skutočnosťou zaoberať, a naopak rozsudok okresného súdu, ktorý vychádzal z ustanovenia § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb., označila za náhradu škody a motiváciu súdneho konania klasifikovala ako náhradu škody. A hoci pri ust. § 7 ods. 2 vyhl. č. 32/1965 Zb. pripustila, že sa vzťahuje na úrazové dávky, a preto adresátom tohto ustanovenia je žalovaná ako orgán vykonávajúci sociálne zabezpečenie, tak už nasledujúce ustanovenie, tzn. § 7 ods. 3 cit. vyhlášky s dôrazom na jej charakter (tzn. náhrada škody) prisúdila zamestnávateľovi a vylúčila z aplikácie práva sociálneho zabezpečenia.

Podľa § 198 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. platí, že ak sa v konaní vyskytne otázka, o ktorej už právoplatne rozhodol iný príslušný orgán, je organizačná zložka Sociálnej poisťovne takýmto rozhodnutím viazaná; inak si organizačná zložka Sociálnej poisťovne môže o takejto otázke urobiť úsudok alebo dá príslušnému orgánu podnet na začatie konania.

Ďalej žalobca spolu so žalovanou diskutovali počas súdneho prieskumu o otázke, či je možné na žiadosť žalobcu aplikovať ustanovenie § 112 ods. 1 písm. a) zák. č. 461/2003 Z.z. Najvyšší súd takúto diskusiu označuje za predčasnú, lebo v napadnutých uzneseniach žalovaná k tejto otázke vyjadrila meritórnu námietku, tzn. že „že nemožno na tento prípad aplikovať § 112 ods. 1 písm. a) zákona vzhľadom na ustanovenie § 99 ods. 2 zákona, ktorý do 31. júla 2004 obmedzil poskytovanie náhrady za bolesť a náhrady za SSU limitom 240.000 Sk (7966,54) určeným v § 7 ods. 2 vyhlášky.“

K rozsudkom Najvyššieho súdu, na ktoré v svojom vyjadrení žalovaná na podporu svojich tvrdení poukazovala (sp. zn. 4So 195/2008 vo vzťahu k ust. § 11 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z.z. a sp. zn. 7Sžso 56/2008 vo vzťahu k rozhodovaniu o nároku z choroby z povolania) konajúci senát uvádza, že otázku vplyvu rozsudku súdu na výšku úrazovej dávky neriešia. Obdobný postoj zaujal konajúci senát k rozsudku Najvyššieho súdu (4Cdo 124/2009) zaslaného žalobcom, lebo v tomto súdnom konaní sa riešila otázka náhrady škody vyvolanej chorobou z povolania, tzn. celkom odlišný nárok od nároku na úrazové dávky.

Otázka konkurzu je pre výklad ust. § 99 zák. č. 461/2003 Z.z. ako aj § 7 vyhl. č. 32/1965 Zb. irelevantná, lebo Najvyšší súd si v argumentácii neosvojil argument žalovanej, že rozsudok okresného súdu mal právne účinky iba pre žalovaného, tzn. zamestnávateľa žalobcu.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovanej Najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade so zásadou hospodárnosti súdneho konania neuviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta O.s.p.), nakoľko dôvodom podania tejto informácie súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania proti rozsudku súdu. Nakoľko proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve sú nielen generálne (§ 246c ods. 1 O.s.p.) ale aj špeciálne (§ 250ja ods. 6 O.s.p.) prípustné opravné prostriedky, potom nie je možné ust. § 250j ods. 4 O.s.p. na výroky rozhodnutí Najvyššieho súdu aplikovať.

H) Trovy konania :

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na úplnú náhradu trov tohto konania. Podmienkou pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia je ich doloženie do spisu počas konania alebo dovychýšlenie v 3 - dňovej lehote po vyhlásení rozsudku.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. platí, že ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia

s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Výška priznaných náhrad trov konania sa skladá :

1. Z náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré právny zástupca žalobcu listom z 12. apríla 2010 v zmysle vyhl. Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. vyčíslil a Najvyšší súd uznal :
 - 1.1. Trovy právneho zastúpenia na krajskom súde
 - 1.1.1. prevzatie a príprava 1. zastúp. (09) - 1 úkon práv. pomoci 53,49 €
 - 1.1.1.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu 6,95 €
 - 1.1.2. podanie 1. žaloby (09) - 1 úkon práv. pomoci 53,49 €
 - 1.1.2.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu 6,95 €
 - 1.1.3. prevzatie a príprava 2. zastúp. (09) - 1 úkon práv. pomoci 53,49 €
 - 1.1.3.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu 6,95 €
 - 1.1.4. podanie 2. žaloby (09) - 1 úkon práv. pomoci 53,49 €
 - 1.1.4.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu 6,95 €
 - 1.1.5. účasť na pojednávaní (10) - 1 úkon práv. pomoci 83,24 €
 - 1.1.5.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu 7,21 €
 - 1.2. Trovy právneho zastúpenia na odvolacom súde
 - 1.2.1. podanie odvolania (10) 1 úkon práv. pomoci 83,24 €
 - 1.2.1.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu 7,21 €
2. z náhrady súdneho poplatku za 2 žaloby 132,-- €
 - 2.1. z náhrady súdneho poplatku za 2 odvolania 132,-- €

tzn. v celkovej sume spolu s DPH : **766,96 €**

Nakoľko úspešný žalobca bol zastúpený advokátom, je nutné podľa § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť mu priznanú náhradu trov. Bližšie podrobnosti o spôsobe výpočtu náhrady trov konania právneho zástupcu sú obsiahnuté v prílohe odvolania z 12. apríla 2010, ktorý je súčasťou súdneho spisu.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava povinností vyplývajúcich zo sociálno-poistných vzťahov je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávanie nariadiť.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 11. januára 2011

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec PhD., v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová